

Nu mi-am dorit să fiu profesoară.” Astăzi, este în anul III de activitate și vrea să-i sprijine pe cei aflați la început de drum.

Povestea Mihaelei a început altfel decât și-ar fi imaginat. A studiat la Iași, la Facultatea de Litere, s-a specializat ca traducător și nu se vedea la clasă. Nici modulul psihopedagogic nu îl făcuse, tocmai pentru că nu își propusese să devină profesoară.

După facultate, a aflat despre beneficiile oferite tinerilor specialiști și a mers la școala în care învățase pentru a afla ce presupune profesia. Lucrurile s-au întâmplat repede:

„Din lipsă de cadre, domnul director nu a stat mult pe gânduri și, în 10 minute, eram și angajată! Fiind o fire curioasă, am acceptat fără să analizez prea mult. Și uite așa, cu mult interes și curiozitate, mi-am început cariera de profesor!”

Au urmat entuziasmul, dar și zilele mai grele. Mihaela spune despre ea că trăiește totul la intensitate maximă. Au existat impedimente, blocaje și frustrare, iar începutul a însemnat și confruntarea cu propriile limite și cu teama de a greși.

Un rol important în felul în care a început să-și privească profesia l-au avut sprijinul și mentoratul:

„Cu sprijinul INEL și al mentorului meu - Doina Ciobanu, profesoară de limba și literatura română, am reușit să îmi depășesc limitele și să privesc profesia pe care o fac diferit. Să o privesc cu admirație!”

Experiențele de învățare și întâlnirile cu alți profesori au contat, spune Mihaela, la fel de mult:

„M-au ajutat enorm ședințele organizate de INEL, așa că vă încurajez să participați la toate! Energia și curajul cu care pleci nu pot fi

descrie în cuvinte!”

Astăzi, după trei ani, perspectiva asupra începutului este alta.

„Pot spune cu fericire că sunt mândră de ceea ce am realizat în acești ani. Consider că greul pe care îl vedem cu toții la început nu este nimic altceva decât frica de a greși.

Nu suntem singuri și avem o mulțime de exemple frumoase! Atât mentorii, cât și INEL sunt aici să ne ofere ajutor și oportunități.”

Iar când îi privește pe profesorii care intră acum în sistem, Mihaela se recunoaște în fricile și ezitățile lor:

„Îi văd pe tinerii specialiști din anul I exact așa cum eram și eu: cu frică, ezitare și confuzie. Între timp, participând activ la traininguri, activități și mese rotunde, pot spune cu toată încrederea că lucrurile s-au îmbunătățit considerabil.”

Astăzi, **Mihaela Ciurchi** este profesoară de limba engleză în orașul Leova, se află în anul III de activitate, deține gradul didactic II și este membră fondatoare a Asociației Cadrelor Didactice Debutante (ACDD). Iar sprijinul pe care l-a primit la început este pregătită să îl ofere mai departe:

„Sunt mândră că am acceptat toate provocările, iar astăzi, împreună cu o echipă frumoasă, suntem membri ai Asociației Cadrelor Didactice Debutante și avem ca scop sprijinirea celor care sunt la început de drum!”

Experiența Mihaelei este una dintre vocile pe care le ascultăm în această perioadă, în procesul de identificare a nevoilor cadrelor didactice debutante. Alături de profesorii aflați acum la început de carieră, am invitat la dialog și cadre didactice din anul III de activitate – profesori care au trecut deja prin provocările debutului și pot spune, din propria experiență, ce i-a ajutat să meargă mai departe.

Pentru noi, la **Institutul Național pentru Educație și Leadership**, aceste experiențe sunt esențiale. Ele ne ajută să înțelegem nu doar **de ce au nevoie cadrele didactice la început de drum**, ci și **ce forme de sprijin fac diferența în timp**.

Povestea Mihaelei vorbește despre frică și curaj, despre mentorat și apartenență, dar mai ales despre continuitatea sprijinului: **cel care ieri avea**

nevoie de îndrumare poate deveni, astăzi, sprijin pentru un alt profesor aflat la început de drum.

